

PENEDIMENT

Sembla un dia normal i corrent, m'agradaria que fos normal, però no ho és ni de bon tros. Avui fa tres mesos que el pare i la mare es van separar, dit d'una altra manera, avui fa tres mesos que la meva mare ho va engegar tot a norris. A casa l'ambient és molt carregat, no tinc ganes de ser-hi. La mare es passa tot el dia cridant al meu germà perquè faci alguna cosa de profit en aquesta vida, en lloc de fumar i beure tot el dia. No entenc res, han passat els mesos i encara no sé el motiu pel qual els meus pares ja no estan junts, a la mínima que trec aquest tema davant de la mare ella es posa molt nerviosa i em diu que em preocupi de la meva vida i que no em posi on no em demanen. La majoria de vegades el meu germà la defensa i em diu coses com ara: “Estudia més i xafardeja menys” o “Mocós dedica't a les teves de coses i deixa que els grans parlem”. La veritat és que aquests comentaris a mi em fan part de gràcia perquè no crec que hagin de sortir d'una boca tan immadura com la de mon germà.

A l'institut tot em va malament, suspenc moltes assignatures cada trimestre i perquè tot acabi de ser rodó, no tinc cap amic, ni un. Sempre em refugio en la música, quan arribo a casa em desfogo tocant la guitarra, la veritat és que és una vàlvula escapatòria molt bona, la ràbia que trec del meu interior es transforma en acords que unes vegades sonen bé i altres no tant.

La mare vol que l'acompanyem a comprar i mentre ens dirigim cap al cotxe li pregunto on és el meu pare. El seu to de veu canvia i ja es comença a posar nerviosa, em comença a cridar com una histèrica, sembla una bèstia indomable en aquests moments. La nostra discussió va creixent de mica en mica mentre anem enfilant el carrer, el conflicte s'acaba al moment que jo deixo anar un: “tant de bo et moris”.

Pugem al cotxe, sembla que tot torni a la normalitat, ens dirigim cap al supermercat pel camí de sempre. Veig el sol apoderant-se del meu rostre, els arbres se sacsegen davant nostre, els ocells canten i jo els sento, estem escoltant *Goodbye, my lover* de James Blunt, ningú parla. És el meu primer moment de tranquil·litat al llarg del dia i suposo que serà l'últim. De sobte, tota l'harmonia que hi havia fa un moment desapareix, es converteix en un infern del qual no podem sortir-ne, a la mare se li'n va el volant i el cotxe surt disparat cap al barranc que hi ha a la dreta. La cançó segueix sonant i no para,

la mare i el Gerard criden, jo no deixo anar ni un fil de veu. L'última imatge que veig és una branca damunt meu.

Obro els ulls, un hospital, sóc dins d'un hospital, què hi faig aquí? No ho sé -contesta el meu germà que és al llit del costat. Em començo a preocupar més del que ja ho estava fa un moment, de sobte entra un infermera amb cara de preocupació, “mal rotllo” penso dins meu. Es veu que hem tingut un accident de cotxe, jo la única cosa que recordo és la cançó, la maleïda cançó que no deixava de sonar dins del meu cap. Giro el cap cap a l'altre cantó on hi ha mon germà buscant a la mare, ella no hi és, merda. Quan pregunto per ella la infermera es posa molt nerviosa, no sap com dir-m'ho, la mare ha mort. Ha mort per culpa meva, tot ha estat culpa meva, -el Gerard comença a cridar i no para, no para, em recorda la mare quan es passava el dia cridant.

Ell s'enfada molt amb mi, s'enfada perquè poques hores abans li havia desitjat la mort a la mare i s'havia complert. El Gerard em diu que creu que m'ha d'explicar una cosa important, una cosa que aquesta tarda mateix jo li havia preguntat a la mare i que havia estat el motiu de la nostra discussió i indirectament la causa de la seva mort. El pare està vivint a La Coruña, em diu que el motiu de la separació dels pares era que la mare era maltractada sovint pel pare, la mare al final havia estat valenta i havia denunciat al pare, ara ell tenia una ordre d'allunyament i per això no el vèiem mai. Si el meu germà gran volia que em sentís més malament del que ja estava, ho havia aconseguit. Com que les coses encara no anaven prou malament, la infermera li acaba de dir al Gerard que no pot caminar, que ha rebut un cop fort que ha afectat a la columna vertebral i que haurà d'anar amb cadira de rodes.

La meua vida ja no pot anar més malament, en aquest moment em sento la persona més dolenta que pot haver-hi damunt del planeta Terra. Amb menys de vint-i-quatre hores m'havia discutit amb mon germà, havia tingut una forta baralla amb la mare, li havia desitjat la mort i s'havia complert, ara ja tot m'és igual. A damunt el meu germà de vint-i-quatre anys m'havia explicat la història de la separació, acabo de descobrir que la mare m'intentava protegir del perill, ella no volia que sabés com era el meu pare realment, la

meva mare havia estat valenta. Ella li ho havia explicat tot a mon germà perquè era el gran i jo el petit, l'únic que volia era protegir-me.

Li demano perdó mil vegades a mon germà, és el mínim que puc fer. Ell diu que ara ja és tard i que el mal ja està fet i que ara hauré d'acatar les conseqüències.

Prefereixo no saber el futur que m'espera ara, tot serà diferent i el pitjor de tot és que ho he provocat jo, la culpa recau damunt meu, sóc un monstre, un monstre que ha desitjat la mort a sa mare i que ha deixat al seu germà assegut en una cadira de rodes per tota la vida.

No vull viure ni un dia més, si ara algú em matés em faria el favor més gran de la meua vida, pagaria pel que he fet.

PENEDIMENT

LAIA TEXIDÓ CASAS

2n premi de 4t d'ESO